

Srečni ljudje.

12. Vesel prijatelj vesele mladine.

M Rimu je živel v 16. stoletju izredno svet mašnik, ki je dosegel visoko starost — 80 let. Ime njegovo, sv. Filip Neri, vam je gotovo že znano. S svojo gorečnostjo in neumorno delavnostjo v dušnem pastirstvu, posebno pa s svojo veselo dobrohotnostjo si je ta sveti mož pridobil srca vseh dobrih ljudi, tako da se tudi o njem lahko reče, kakor o sv. Pavlu: vsem je bil vse. Od papeža dol do najpriprostejšega delavca — vse ga je spoštovalo in ljubilo. Osobito pa mu je bila mladina zaupno in otroško vdana.

Sam je bil vedno vesel in dobre volje; trudil se je pa tudi, da bi drugim napravljajl veselje. Zlasti mladega človeka kar ni mogel videti žalostnega. Če je zapazil koğa, da je bil bolj otožen kot sicer, ga je takoj vprašal, kaj mu je in zakaj se drži tako čmerno; ali pa ga je rahlo udaril po licu, rekoč: »Bodi vendar vesel!«

Rad se je pridružil krdelu mladih ljudi in jih spremljal vun iz mesta na prosto ter se udeleževal njihovih iger in otroških zabav. Če mu je kdo očital, da so njegovi mali ljubljenci le preveč poskočni in glasni, je rekel: »Rad bi jim dovolil, da drva cepijo na mojem hrbtu, da le ne grešijo!«

Da, to je odlično znamenje istinito svetih ljudi: sami so srečni in žele osrečiti tudi druge. Večkrat je poudarjal in zatrjeval sv. Filip Neri, da »sveto veselje je najboljša pot, po kateri moremo napredovati v čednosti. Jasna radost krepi srce in nas stori vztrajne v poštenem vedenju; zato bi moral služabnik božji biti vedno dobre volje!« Iz lastne dolgoletne izkušnje je spoznal, da veselje pospešuje čednosti, otožnost in žalost pa nasprotuje napredovanju v dobrem.

Torej le veseli se, ljuba mladina! Vse ti je dovoljeno — slavni svetnik tako priča — le greh ne in kar navaja v greh!

13. Kateri je srečnejši?

Bogatin je bil oblečen v dragoceno obleko, ki je bila vsa olepšana z dragimi kameni in biseri. Zelo je bil ponosen na to lepoticje in nalašč se je tako postavljaj, da se je bolj svetilo in lesketalo v solčnih žarkih. Zdelo se mu je, da ga morajo vsi občudovati radi njegovega bogastva in ga blagrovati radi njegove z dragimi kameni obsejane obleke.

Pa ga sreča ubožec. Globoko se prikloni bogatinu. Ves vesel v svoji ničemurni domišljavosti vpraša le-ta ubožca: »Kaj pa hočete, dragi mož!«

»Zahvalim vas,« odvrne ubožec, »zahvalim vas prav lepo za drage kamene! Tisočkrat vas zahvalim za prekrasne drage kamene, za čudovito lepe drage kamene! Tudi za prekrasne bisere vas zahvalim!«

»Kaj govorite, dragi mož, saj vam nisem nikoli podaril dragih kamenov ali biserov!«

»To je res,« odgovori ubožec, »toda dali ste mi priložnost, da ogledujem drage kamene in bisere, ki jih nosite na svoji obleki, in tudi vi nimate nič več od tega. Imate le še trud, da jih nosite in z veliko skrbjo in bojaznijo varujete pred tatovi. V tej reči sem vendar le jaz na boljšem in srečnejši. Mirno in brez skrbi ležem zvečer k počitku, in spanja mi ne moti strah pred tatovi. Nisem li torej srečnejši, nego vi?«

Gregec — Grbec.

(Spisal Jos. Vandot.)

Ni ga lepšega pod milim nebom, kakor je zagorska senožet v rožni pomladi, Kamor se ozró oči, oj povsod sama krasota in lepota! Rože, bele in rdeče, modre in rumene, cvetó tam in se smehljajo v prijetnem solncu. Tuintam stoji grm, in z vsake njegove vejice visi sto in sto prijetno dišečih cvetov. Šumé debeli, črni čmrlji, in drobne čebele brenčé lepo po-